

Arrest

nr. 216 228 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 september 2015 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 17 oktober 2017 aan eerste verzoeker aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Mosul, provincie Nineva. U bent gehuwd met S. S. S. (...) en woonde met uw echtgenote en zes kinderen in de wijk Rashidiya te Mosul. U verblijft in België samen met uw echtgenote, uw drie minderjarige zonen R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...), uw meerderjarige dochter R. K. B. (...), uw meerderjarige zoon R. Z. B. (...), uw meerderjarige zoon R. J. B. (...), diens echtgenote A. A. H. (...) en hun drie minderjarige kinderen.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en u benaderd werd door een aanhanger van IS. Rond 20 juni 2014 werden u en enkele buurtbewoners op straat in Rashidiya aangesproken door een zekere M. H. (...). Hij zei dat u en uw zonen zich bij IS moesten aansluiten. Om tijd te winnen antwoordde u dat u erover zou nadenken. Twee dagen later benaderde M. H. (...) u opnieuw toen u op straat stond te praten met een kennis. Deze keer sprak hij u op agressievere toon aan, wederom antwoordde u dat u erover moest nadenken. Op 28 juni 2014 sprak M. H. (...) u 's middags een derde keer aan toen u op straat met een buurtbewoner stond te praten. Deze keer stemde u in met zijn voorstel om u aan te sluiten bij IS. U ging naar huis en vertelde uw vrouw over de bedreiging, maar niet uw zonen. Diezelfde dag nog verliet u Mosul samen met uw zonen Z. (...) en J. (...) en diens zwangere echtgenote A. (...). U vertelde hen nog niets over de bedreiging, maar zei enkel dat jullie naar Zummar gingen om jullie identiteitskaarten te hernieuwen. Jullie namen een taxi naar Zummar en reisden diezelfde dag meteen door naar het dorp Gerbalat in Syrië. Aan de Syrische grens lichtte u uw zoon J. (...) in dat jullie Irak zouden verlaten wegens de bedreiging door IS. Jullie verbleven een tweetal weken in Gerbalat en reisden rond 15 juli 2014 naar Aksarai in Turkije, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. In Turkije beviel uw schoondochter A. (...) van een zoontje, B. S. J. (...). U reisde op 10 september 2015 via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland door naar België. Op 27 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw interview bij DVZ vertelde u uw zoon Z. (...) over de bedreigingen door IS. Gedurende uw reis van Irak naar België had u ongeveer één keer contact met uw echtgenote.

Twee of drie dagen na uw vertrek uit Mosul ontvluchtte ook uw echtgenote de stad, samen met uw dochter K. (...) en uw drie minderjarige zonen. Ook zij namen een taxi naar Zummar. Vandaaruit reisden ze door naar het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare) in het noorden van Irak. Daar verbleven ze gedurende een jaar en drie maanden bij uw schoonfamilie en in een vluchtelingenkamp in de buurt. Nadien reisden ze door naar Turkije. Op 14 december 2015 kwam uw echtgenote met de vier andere kinderen aan in België en op 15 december 2015 dienden zij net zoals u hun asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 12 september 2013 in Zummar; en een kopie van uw voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 12 februari 2012 in Nineva.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte nadat u bedreigd werd door IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw beweringen omtrent uw verblijf in de stad Mosul tijdens en na de inval van IS in juni 2014, noch aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS B. (...) I, p.2 en CGVS B. (...) II,

p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat de stad veroverd werd door IS in juni 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS in juni 2014 nog in de stad zou verbleven hebben. U kon immers enkel in zeer algemene bewoordingen spreken over de inval van IS. Zo zei u dat eerst de rechteroever en nadien de linkeroever ingenomen werd door IS, maar u wist niet welke wijken op de rechteroever dan eerst werden ingenomen, van welke plaatsen IS kwam, of hoe lang de inname van de stad duurde (CGVS B. (...) I, pp.5-6 en CGVS B. (...) II, p.25). Toen u gevraagd werd hoe u persoonlijk de inval van IS had ervaren zei u dat u gehoord had dat vele mensen gedood waren en dat u niet naar buiten durfde te gaan. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe u dan het leven onder hun bezetting had ervaren, vertelde u dat sommigen blij waren en anderen bang en herhaalde u dat u vooral thuis bleef (CGVS B. (...) I, p.5). U zei dat er paniek was in de stad, dat vrouwen lastiggevalen werden en dat er aanslagen gepleegd werden, u sprak ook over Turken die ontvoerd werden maar u kon zich hierover verder niets herinneren. U kon over geen van deze voorbeelden in detail treden of ook maar enige concrete informatie geven (CGVS B. (...) I, pp.5-6). Ook kon u zich geen incidenten herinneren na de inname van de stad en stelde u niets gezien te hebben (CGVS B. (...) II, p.27). Toen u gevraagd of er na de inname door IS een incident was geweest met gevangenen, had u in eerste instantie geen idee wat voor probleem met gevangenen er zou kunnen geweest zijn (zie artikel Human Rights Watch d.d. 30 oktober 2014 dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Vervolgens herinnerde u zich toch dat u gehoord dat IS alle gevangenen van Mosul vrijgelaten zou hebben. Hoewel u dit via de televisie vernomen had wist u niet wat er dan eigenlijk gebeurd was of over welke gevangenen het ging. U wist ook niet op welke televisiezender u dat gezien zou hebben (CGVS B. (...) II, pp.27-28). Voorts kende u zelf helemaal niemand die de stad na de inname had verlaten, ook al stelde u gehoord te hebben dat heel veel mensen de stad verlieten en ook al woonde er eveneens familie van u in Rashidiya (CGVS B. (...) II, p.22 en CGVS J. (...), p.11). U wist niet waar IS zich na de inname stationeerde in de stad, en u kon geen zaken vermelden waaraan u merkte dat IS in de stad was. Pas toen er specifiek geopperd werd of u misschien een vlag van IS in Mosul had gezien, antwoordde u vaagweg dat u deze in Rashidiya had gezien en tijdens uw vlucht uit Mosul (CGVS B. (...) II, pp.26-27). Hoewel u stelde dat iedereen lid van IS was geworden, verklaarde u - buiten M. H. (...) - zelf nooit mensen van IS of gewapende strijders gezien te hebben, of ooit checkpoints van IS te zijn tegengekomen (CGVS B. (...) I, p.7). Ter verklaring voor uw gebrek aan kennis over de gebeurtenissen in Mosul stelde u dat u vooral thuis bleef na de inname en toen niet naar nieuwszenders keek (CGVS B. (...) I, pp.5-6; CGVS B. (...) II, pp.25-27). Nochtans vertelde u evenzeer dat u na de inname wel met vele mensen gesproken had (CGVS B. (...) II, p.26) en dat u ook met de burensprak (CGVS B. (...) I, p.6 en CGVS B. (...) II, p.29). Daarenboven beschreef u hoe M. H. (...) u tot drie maal toe op straat aan trof toen u stond te praten met buurtbewoners, waaruit blijkt dat u toch enig sociaal contact zou moeten hebben behouden in de wijk na de inname door IS (CGVS B. (...) II, pp.13-14). Indien u werkelijk nog aanwezig was in Mosul tijdens en na de inname door IS, dan blijkt uit deze verklaringen duidelijk dat van u een minimum aan kennis over recente gebeurtenissen verwacht kan worden. Zelfs indien er aangenomen wordt dat u na de inval van IS vooral thuis bleef, is het hoe dan ook niet geloofwaardig dat u verklaart niet naar nieuwszenders te kijken. Deze bewering strookt immers niet met uw verklaring dat u op televisie gehoord had dat IS gevangenen had vrijgelaten, én niet met de verklaringen van uw echtgenote. Zij stelde immers dat u wel naar televisie keek en via nieuwsberichten op de hoogte was van activiteiten van IS (CGVS S. (...) II, pp.20-22). Bovendien kan er redelijkerwijze verwacht worden dat inwoners van Mosul de evolutie van de (veiligheids)situatie in hun stad zoveel

mogelijk op de voet opvolgden, aangezien dit van primordiaal belang was voor het inschatten van hun persoonlijke veiligheidssituatie. De inval van IS had immers een directe impact op het dagelijks leven en veiligheidssituatie in Mosul. De vaststelling dat u beweert dat u toen niet naar nieuwszenders keek is in de gegeven context dan ook niet aannemelijk.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. U vertelde weliswaar over twee incidenten waarbij twee verkopers om het leven kwamen, over een aanslag door Al Qaeda op het kruispunt van Rashidiya, en over een moord op de imam van moskee Warshana (CGVS B. (...) I, p.17 en CGVS B. (...) II, p.29). Daarentegen had u geen weet van protesten in Mosul vóór de inname door IS (CGVS B. (...) II, p.29). Nochtans vonden er in 2013 gewelddadige protesten plaats in de stad die aanleiding gaven tot het uitstellen van de provinciale verkiezingen (zie artikel Human Rights Watch d.d. 15 maart 2013 en artikel BBC d.d. 25 april 2013, toegevoegd aan uw dossier). Ter verklaring stelde u dat u niet geïnteresseerd was in politiek (CGVS B. (...) I, p.8). Ook al heeft men geen interesse in politiek, dan nog is het niet aannemelijk dat u onwetend bent omtrent deze gebeurtenissen. Uw bewering niet geïnteresseerd te zijn in politiek staat overigens in schril contrast met uw verklaring dat u uw stem had uitgebracht tijdens deze provinciale verkiezingen, waaruit blijkt dat u toch een zekere interesse in politiek aan de dag legde. Het is bovendien uiterst merkwaardig dat u de periode voor de verkiezingen als 'normaal' omschreef, terwijl er net in Mosul geweldplegingen waren die leidden tot het uitstellen van deze verkiezingen, een gegeven waar u die als kiezer toen zijn stem heeft uitgebracht toch van op de hoogte zou moeten zijn (zie eveneens het artikel Human Rights Watch). Voorts noemde u wel Mohammed Mustafa als vroegere burgemeester of mukhtar van Rashidiya, maar had u geen weet van incidenten rond belangrijke figuren in Rashidiya in de laatste twee jaar voor de inval van IS (CGVS B. (...) II, p.28 en CGVS B. (...) I, p.10). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie dat de burgemeester van Rashidiya in januari 2014 vermoord werd (zie artikel Alforat News d.d. 19 januari 2014). Ook wist u dat er veel Turkmenen in Rashidiya woonden, maar kende u geen incidenten die te maken hadden met de Turkmeense bevolking in uw wijk (CGVS B. (...) I, p.6 en CGVS B. (...) II, pp.17-18). Daarentegen rapporteerde Iraq Body Count dat het hoofd van de Turkmeense vertegenwoordiging in maart 2014 in uw wijk vermoord werd (zie rapport Iraq Body Count toegevoegd aan uw dossier).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 12 september 2013 in Zummar, en een kopie van uw voedselrantsoenkaart, afgeleverd op 12 februari 2012 in Nineva. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegt dat uw herkomst uit Mosul kan staven. Zo staat ook op uw voedselrantsoenkaart Zummar aangeduid als de plaats waar u uw voedselpakketten kon afhalen. Ter verklaring zei u dat dit een parlementaire regeling betrof waarbij Koerden steeds moeten terugkeren naar hun geboortedorp om rantsoenen op te halen of identiteitskaarten te vernieuwen (CGVS B. (...) I, p.11). U legde verder geen woonstkaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, noch foto's of enige andere documenten neer die uw herkomst uit Mosul of die van uw gezin zouden kunnen aantonen. Voorts zei u bij het Commissariaat-Generaal dat u nooit een paspoort hebt aangevraagd (CGVS B. (...) I, pp.11-12), terwijl u bij DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat u uw paspoort, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte in Mosul had achtergelaten (zie verklaring DVZ, vragen 24 en 25, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u dit bij DVZ gezegd zou hebben (CGVS B. (...) I, p.12). Een loutere ontkenning maakt echter geen afdoende verschoningsgrond uit. Deze vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten, samengenomen met uw ongeloofwaardig bevonden beweerde verblijf in Mosul tot de inname van de stad door IS, doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten en de door u gebruikte reisdocumenten tracht achter te houden aangezien hierin mogelijks gegevens in terug te vinden zijn die niet stroken met uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014, het tijdstip waarop u uw land van herkomst verlaten heeft, of de door u gevolgde reisroute.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw echtgenote, uw dochter K. (...), uw zoon Z. (...), uw zoon J. (...) en uw schoondochter A. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul en over de bedreigingen door IS die jullie ondervonden. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaars dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien werden, zoals hierboven gesteld, de verklaringen van uw familieleden over de bedreigingen door IS eveneens manifest ongeloofwaardig bevonden, wat dan ook een nefaste impact heeft op de aannemelijkheid van uw asielaars. De ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen. Ten eerste legden u en uw zoon Z. (...) tegenstrijdige verklaringen af over het moment van jullie vertrek uit Rashidiya. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u 's ochtends te zijn vertrokken uit Mosul (CGVS B. (...) I, p.15), terwijl u tijdens uw tweede gehoor vier uur in de namiddag aangaf als moment van vertrek, wat allerm minst ochtend is (CGVS B. (...) II, p.30). U verklaarde uitdrukkelijk dat het nog licht was buiten, terwijl uw zoon Z. (...) ondubbelzinnig stelde dat het donker was toen jullie het huis in Rashidiya verlieten (CGVS Z. (...) I, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter dat jullie rond vier uur vertrokken waren, wat geen afdoende verklaring is om deze tegenstrijdigheid te herstellen.

Ten tweede werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen uw eigen opeenvolgende verklaringen over uw moment van vertrek uit Mosul. Zoals hierboven gesteld zei u initieel dat u Mosul de ochtend na de bedreiging verlaten had (CGVS B. (...) I, p.15). Tijdens uw tweede gehoor kon u zich niet meer herinneren of u diezelfde dag nog vertrokken was of de dag erna, waarna u uiteindelijk -foutief- gokte voor een vertrek op dezelfde dag als de derde bedreiging (CGVS B. (...) II, pp.15-16). Aangezien het plotse gedwongen achterlaten van de helft van uw gezin in een stad onder IS-bewind een uiterst aangrijpende gebeurtenis is, is het allerm minst aannemelijk dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u precies voor de laatste keer bedreigd was en hoe lang nadien u dan Mosul definitief verlaten had.

Ten derde legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u haar inlichtte van de bedreigingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u rond de middag voor de derde keer bedreigd was, dat u die namiddag uw echtgenote hierover verteld had en diezelfde dag nog Mosul verlaten had (CGVS B. (...) II, pp.16-17). Daarentegen zei uw echtgenote dat u haar één of zelfs twee dagen voor uw vertrek verteld had over de bedreigingen (CGVS S. (...) II, p.14), wat rechtstreeks indruist tegen uw eigen verklaringen.

Ten vierde werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen jullie opeenvolgende verklaringen over de vlucht van uw moeder uit Mosul. U zei immers tot twee maal toe dat uw moeder Mosul verlaten had samen met uw vrouw en de andere kinderen (CGVS B. (...) II, p.20), terwijl uw vrouw uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder niet samen met hen gevlucht was en zelfs helemaal niet meer op bezoek was geweest sinds de val van Mosul (CGVS S. (...) II, p.19 en CGVS I echtgenote, p.9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid paste u uw verklaringen aan en zei u dat uw moeder dan hoogstwaarschijnlijk met iemand anders gevlucht was uit Mosul (CGVS B. (...) II, p.21). Uit uw verklaring dat uw moeder (al dan niet periodiek) bij u inwoonde blijkt dat u voor uw vlucht een zeker contact had met uw moeder. Het is dan ook niet aannemelijk dat u uw verklaringen over uw moeder plots afzwakt tot de loutere stelling dat u eigenlijk geen idee hebt met wie uw moeder dan gevlucht is, waar zij sindsdien verblijft of hoe zij het stelt.

Tot slot werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen jullie verklaringen over de reisweg door het dorp Zummar. Zo stelden zowel u als uw zonen Z. (...) en J. (...) dat jullie in Zummar louter van taxi wisselden en meteen verder reisden naar het dorp Seheyra (CGVS B. (...) I, p.12; CGVS B. (...) II, pp.7-8; CGVS II Z. (...), p.6; CGVS J. (...), p.33). Uw dochter K. (...) daarentegen stelde dat zij twee dagen na jullie Mosul verlaten hadden en eveneens de taxi naar Zummar reisden, waar zij jullie kort ontmoet hadden (CGVS K. (...), pp.16 en 19). Gezien het tijdsverschil tussen jullie vertrekdata zijn deze twee versies over jullie reisroute onmogelijk met elkaar te verenigen. Bovendien stelde u dat u uw vrouw pas op 14 december 2015 voor het eerst weer terugzag in België (CGVS B. (...) I, p.13).

Naast deze tegenstrijdigheden bleek uit uw verklaringen ook een ernstig gebrek aan interesse in de veiligheidssituatie van uw vrouw en vier kinderen, wat de geloofwaardigheid van uw asielaars verder ondermijnt. Zo stelde eerst uitdrukkelijk dat u helemaal géén contact meer had met uw vrouw nadat u Mosul verlaten had. Meteen daarna zei u dat u zich niet kon herinneren wanneer u voor het eerst weer iets van uw vrouw hoorde, om uiteindelijk te stellen u dat u na een paar maanden sinds uw vlucht voor

het eerst weer iets van haar hoorde (CGVS B. (...) II, p.6). Aangezien u uw vrouw en kinderen onverwachts had moeten achterlaten in een stad die bezet werd door een terreurgroep zoals IS, is het uiterst merkwaardig dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u voor het eerst weer iets van uw vrouw hoorde. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aldus maandenlang in het ongewisse was of uw vrouw en kinderen Mosul intussen ook hadden verlaten, of zij nog in leven waren, en of zij nog benaderd waren door uw bedreiger. Geconfronteerd met deze opmerking zei u dat u de beslissingsvrijheid aan uw vrouw had gelaten om zelf te bepalen wanneer zij de leefomstandigheden in Mosul te gevaarlijk achtte, en dat het opsplitsen van gezinnen heel normaal is in zulke omstandigheden (CGVS B. (...) II, p.7). Echter, gezien de communicatiemogelijkheden die de moderne technologie biedt, aangezien uw vrouw en kinderen slechts twee dagen na u Mosul verlieten en aangezien zij eenvoudigweg bij familie in Noord-Irak verbleven, is het niet aannemelijk dat u maandenlang in het ongewisse bleef over hun welzijn. Dit totale gebrek aan interesse tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Irak, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

U werd er tijdens het gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. U hield echter vast aan uw bewering dat u de waarheid verteld had over uw recente herkomst (CGVS B. (...) II, pp.29-30). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in de door IS bezette gebieden ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft voor

uw komst, kan het CGVS immers redelijkerwijze vermoeden dat u over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en met de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zo werd uw identiteitskaart, evenals die van uw echtgenote en uw zoon Z. (...) in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook de identiteitskaart van uw schoondochter A. (...) werd in december 2013 afgeleverd in Zummar en er staat op genoteerd dat haar huwelijk met uw zoon in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). Uw zoon J. (...) verklaarde dat jullie burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde, maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden terugvallen. Uw echtgenote, uw dochter K. (...) en uw drie minderjarige zonen werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door de twee broers van uw vrouw in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Uw beide schoonbroers wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun eigen zoons een tegelzaak uit. De ene schoonbroer -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere schoonbroer heeft vijf dochters en twee zonen. Beide schoonbroers zorgen daarbij ook nog voor de moeder van uw echtgenote. Deze schoonbroers waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw echtgenote, uw dochter en uw zonen (CGVS K. (...), p.18). Uw echtgenote vertelde dat M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw echtgenote en uw dochter K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw schoonbroer zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw schoonbroer M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw echtgenote zei dat ze het daar goed stelden en uw dochter K. (...) beschreef dat M. (...) niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw echtgenote zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien u nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). Uw zoon J. (...) verklaarde zelf dat hij zijn oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat hij niet graag uitging. Uw zoon zei dat M. (...) wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw zoon Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw schoonbroers voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee schoonbroers en hun gezinnen. Zo woont er nog een zus van uw echtgenote in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit uw eigen verklaringen dat ook uw vier zussen bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11).

Bij DVZ had uw zoon J. (...) gezegd dat hij via facebook nog steeds frequent contact had met zijn ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). U zei dat jullie onmogelijk in de KAR kunnen verblijven omdat uw vader in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw echtgenote zei dat M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw vader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat u zelf zei dat er uiteindelijk niets met uw vader was gebeurd en dat hij reeds in 2006 overleed aan een natuurlijke dood. Uw zoon J. (...) haalde eveneens deze problemen aan, maar ook hij kon er slechts beduidend vage verklaringen over afleggen. Zo wist hij niet wat uw vader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend (CGVS B. (...) II, pp.10-11; CGVS J. (...), p.32; CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw vader een impact

zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.

Het feit dat iedereen van uw gezin verklaarde van 2009 tot juni 2014 ononderbroken samengewoond te hebben, maakt dat aanwijzingen van een reëel intern vluchtalternatief in hoofde van één van hen een indicatie vormt dat ook u en de andere gezinsleden een reëel vluchtalternatief in datzelfde gebied hebben, in casu in de KAR. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met

name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Tweede verzoekster, die de echtgenote is van eerste verzoeker en die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 december 2015 om internationale bescherming. Op

12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 17 oktober 2017 aan tweede verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Koerdische origine te zijn. U verklaarde geboren te zijn in het dorp Zummar en afkomstig te zijn uit de stad Mosul, provincie Nineva. U bent gehuwd met K. B. R. (...) en woonde met uw echtgenoot en zes kinderen in de wijk Rashidiya te Mosul. U verblijft in België samen met uw echtgenoot, uw drie minderjarige zonen R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...), uw meerderjarige dochter R. K. B. (...), uw meerderjarige zoon R. Z. B. (...), uw meerderjarige zoon R. J. B. (...), diens echtgenote A. A. H. (...) en hun drie minderjarige kinderen.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw man bedreigd werd door IS. Eind juni 2014 eisten leden van IS dat uw man en jullie twee zonen zich zouden aansluiten bij IS. Uw echtgenoot lichtte u in van de bedreiging en besloot om Mosul te ontvluchten samen met uw zonen Z. (...) en J. (...) en diens zwangere echtgenote A. (...). Ze vertrokken naar Zummar en u bleef samen met de vier andere kinderen in Mosul. Kort nadien kwamen twee of drie mannen naar uw huis om te vragen naar uw echtgenoot en twee zonen. U antwoordde dat ze in Zummar waren om hun identiteitskaarten te vernieuwen, zoals uw man u had opgedragen. Twee dagen na het vertrek van uw man ontvluchtte ook u Mosul samen met uw dochter K. (...) en uw drie minderjarige zonen. Jullie reisden per taxi naar Zummar. Diezelfde dag nog reisden jullie naar uw broer M. (...) die in het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare) woonde in de provincie Dohuk. U verbleef gedurende een kleine maand bij uw broer M. (...), waarna hij jullie vroeg om naar het vluchtelingenkamp nabij Faydiya te gaan. Dit was volgens uw broer noodzakelijk omdat jullie zich als vluchteling dienden te registreren bij de centrale autoriteiten. Vervolgens verbleven u en uw vier kinderen een maand in het vluchtelingenkamp. Omdat het daar te koud was keerden jullie weer terug naar het huis van uw broer M. (...), bij wie jullie ongeveer een jaar en drie maanden inwoonden. Uiteindelijk vroeg uw broer u om het huis te verlaten omdat uw schoonvader vroeger lid van de Baath partij was geweest. U besloot uw man in België te vervoegen en vertrok met de vier kinderen en een neef van uw man naar Turkije, waar u één maand bleef. Vanuit Turkije reisde u via Griekenland en enkele onbekende landen door naar Duitsland, om op 14 december 2015 aan te komen in België. Op 15 december 2015 diende u net zoals de rest van het gezin een asielaanvraag in bij DVZ. Uw neef werd terug naar Duitsland gestuurd omdat zijn vingerafdrukken daar waren afgenomen.

Tijdens uw reis naar België communiceerde u één keer met uw man, verder was alle communicatie via uw broer en de neef van uw man verlopen. Intussen hadden uw man, uw zoon Z. (...), uw zoon J. (...) en diens echtgenote op 28 september 2015 reeds een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 18 juni 2007 te Zummar, en uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 9 augustus 2015 in Nineva.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte omdat IS de stad Mosul had ingenomen en omdat uw man bedreigd werd door IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw beweringen omtrent uw verblijf in de stad Mosul tijdens en na de inval van IS in juni 2014, noch aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en

waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS S. (...) I, p.2 en CGVS S. (...) II, pp.2 en 17), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul op het ogenblik dat de stad veroverd werd door IS in juni 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS in juni 2014 nog in de stad zou verbleven hebben. Zo wist u niet welke delen van de stad eerst waren ingenomen of waar IS gestationeerd was na de inname. U verklaarde viavia gehoord te hebben dat IS de stad had ingenomen maar u wist niet hoe IS dat aan de bevolking had bekendgemaakt. U had nooit mensen van IS gezien noch had u checkpoints van IS opgemerkt. U had ook geen idee of IS regels oplegde aan de bevolking (CGVS S. (...) II, pp.20, 21 en 23). Toen u gevraagd werd hoe u persoonlijk de inval van IS had ervaren beschreef u enkel in zeer algemene bewoordingen dat ze veel problemen hadden meegebracht, dat ze vele moorden hadden gepleegd, vrouwen hadden verkracht en aanslagen op moskeeën en historische gebouwen hadden gepleegd (CGVS S. (...) I, pp.5-6). Toen vervolgens gevraagd meer te vertellen over deze aanslagen op moskeeën en historische gebouwen, vermeldde u weliswaar het door IS vernielde monument Qabr Al Bint maar kon u verder geen enkel voorbeeld geven dat uw aanwezigheid in Mosul bij de inname zou kunnen staven (CGVS S. (...) I, pp.6-7 en CGVS S. (...) II, p.22). Zo verwees u naar de schrijn van Shachar Al Aziz en een begraafplaats die zich volgens uw verklaringen niet in Mosul bevindt maar in Zummar (CGVS S. (...) I, p.6). Ook vermeldde u de vernieling van de Nabi Yunus moskee die eind juli 2014 plaatsvond. U zei dat deze ontploffing ná uw vlucht uit Mosul gebeurde en dat u het enkel op televisie had gezien (CGVS S. (...) I, p.6; CGVS S. (...) II, p.22; zie artikel *The Telegraph* d.d. 25 juli 2014 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarentegen verklaarde uw dochter K. (...) dat jullie wel nog in Mosul waren toen de Nabi Yunus moskee opgeblazen werd, wat rechtstreeks indruist tegen uw eigen verklaringen (CGVS K. (...), p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u louter de verklaringen van uw dochter, wat dan ook niet als afdoende verklaring beschouwd kan worden (CGVS S. (...) II, p.22). Deze voorbeelden van incidenten kunnen aldus allerm minst beschouwd worden als een geloofwaardige persoonlijke getuigenis over de inname van een stad waar u op dat ogenblik aanwezig zou zijn geweest. Verder kon u zich geen enkele gebeurtenis herinneren die plaatsvond na de inname door IS. U had ook geen weet van een incident met gevangenen (CGVS S. (...) I, p.11 en CGVS S. (...) II, p.22), hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat IS op de dag van de inname van Mosul massaal gevangenen vrijliet in de stad en honderden Koerdische, Yezidische en christelijke gevangenen executeerde (zie artikel *Human Rights Watch* d.d. 30 oktober 2014). Voorts kende u niemand die de stad was ontvlucht, noch voor noch na de inname. U ging niet in op de vraag hoe de burens de inname door IS ervaren hadden maar stelde louter dat jullie de eersten waren die de buurt verlieten na de inname (CGVS S. (...) II, p.19), hoewel jullie pas een twintigtal dagen na de inname de stad verlieten. Ter verklaring voor uw onwetendheid over de gebeurtenissen tijdens en na de val van Mosul stelde u dat u meestal thuis bleef (CGVS S. (...) II, p.19). Nochtans zei u evenzeer dat jullie een goed contact hadden met de burens die overwegend Koerdisch waren (CGVS S. (...) I, p.3 en CGVS S. (...) II, p.16) en woonde er ook familie van u in Rashidiya (CGVS J. (...), p.11). Bovendien kwam u na de inname nog buitenshuis om naar de winkel te gaan (CGVS S. (...) I, p.6 en CGVS S. (...) II, p.23). U zei dat u met de burens sprak over de inname door IS en dat de burens naast u u hielpen om een taxi te vinden om u uit Mosul te smokkelen (CGVS S. (...) II, pp.7-8 en p.20). Al deze verklaringen samengenomen tonen aan dat u zowel voor als na de inname

van de stad buitenshuis sociale contacten had. Het is dan ook niet aannemelijk dat u op geen enkele manier kon specificeren welke impact de aanwezigheid van IS op uw eigen leven of op uw directe omgeving had. Daarbij stelde u dat u wel degelijk naar televisie keek en via nieuwsberichten op de hoogte was van activiteiten van IS (CGVS S. (...) II, pp.20-22). Hoewel zowel u als uw echtgenoot vroegen om rekening te houden met uw ongeschoolde profiel (CGVS Z. (...) II, p.7 en CGVS S. (...) II, p.25), blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat van u toch een minimum aan kennis over recente gebeurtenissen in Mosul verwacht kan worden, aangezien dit van primordiaal belang was voor het inschatten van uw persoonlijke veiligheidssituatie. Het is overigens uiterst merkwaardig dat u opmerkte dat dit soort zaken u eigenlijk niet interesseren (CGVS S. (...) II, p.21), hoewel het daden van een terreurgroep betrof die niet alleen een directe impact hadden op het dagelijks leven en veiligheidssituatie in Mosul, maar ook een imminente dreiging vormden voor uw eigen veiligheid en die van uw gezin, en die bovendien de directe aanleiding voor uw vlucht uit Irak. De vaststelling dat u beweert dat dit soort zaken u eigenlijk niet interesseren is in de gegeven context dan ook niet aannemelijk, en uw verklaring lijkt er eerder op te wijzen dat tracht toe te dekken dat uw gebrek aan kennis over de situatie na de inval van IS het gevolg is van het feit dat u toen niet fysiek aanwezig was in Mosul.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. Zo kon u zich geen enkel incident herinneren dat plaatsvond in Mosul in de jaren voor de inname (CGVS S. (...) I, pp.7 en 11). U had geen weet van incidenten in Rashidiya, hoewel uw dochter K. (...) vertelde over een aanslag op een kinderdagverblijf en uw man het had over verscheidene terreuraanslagen in uw wijk (CGVS K. (...), p.8; CGVS B. (...) I, p.17; CGVS B. (...) II, p.29). Toen meer specifiek gevraagd werd of er in die periode verkiezingen waren stelde u van wel, maar u kon zich niet herinneren in welk jaar. Begrip hebbende voor het feit dat u zich geen jaartal zou kunnen herinneren werd de vraag gesteld hoe lang voor de inval van IS deze verkiezingen dan plaatsvonden. Wederom kon u niet op deze vraag antwoorden. U wist evenmin wie er dan verkozen werd (CGVS S. (...) I, p.7). Nochtans waren er in april 2014, kort voor de val van Mosul, parlementaire en presidentsverkiezingen in Nineva (zie afdruk Wikipedia) en vonden er in 2013 gewelddadige protesten plaats in de stad die aanleiding gaven tot het uitstellen van de provinciale verkiezingen (zie artikel Human Rights Watch d.d. 15 maart 2013).

Voorts legde u geen enkel document neer dat uw recente herkomst uit Mosul of uw verblijf in het vluchtelingenkamp van Faydiya zou kunnen bewijzen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 18 juni 2007 te Zummar, en uw originele nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 9 augustus 2015 in Nineva. U legde verder geen woonstkaart, paspoort, noch foto's of enige andere documenten neer die uw herkomst uit Mosul of die van uw gezin zouden kunnen aantonen. U stelde dat u nooit een woonstkaart of paspoort hebt gehad (CGVS S. (...) I, p.8). U zei dat u de identiteitskaarten van uw kinderen in Mosul had achtergelaten (CGVS S. (...) II, pp.12-13), wat niet als een geloofwaardige verklaring kan worden beschouwd aangezien u uw vlucht uit Mosul niet aannemelijk maakte. Bovendien zei u dat u wel andere documenten van uzelf, uw schoondochter en uw kinderen had meegenomen uit Irak, maar dat deze bij de oversteek op zee verloren waren gegaan. U kon echter niet specificeren over welke documenten het dan ging. Het is weinig geloofwaardig dat u belangrijke identiteitsbewijzen achterliet in Irak, maar -ondanks de hoogstwaarschijnlijk beperkte bagageruimte op zee- wél de moeite deed om onbelangrijke documenten waarvan u zich de inhoud niet meer kan herinneren mee te nemen op zee. Het is eveneens merkwaardig dat u eerst zei dat u geen documenten had opgehaald of meegenomen uit Turkije, en dat u daar niet met een kennis van uw man had afgesproken, terwijl uw man het tegendeel beweerde (CGVS S. (...) II, p.13). Hij zei immers dat hij u had opgedragen om in Turkije af te spreken met zijn collega S. (...), om bij hem zijn achtergelaten identiteitskaart en voedselrantsoenkaart op te halen (CGVS B. (...) II, p.12). Aangezien u beweerde sinds de opsplitsing van het gezin ongeveer slechts één keer contact te hebben gehad met uw man, is het uiterst merkwaardig dat u zich deze bijzondere afspraak niet kon herinneren (CGVS S. (...) II, p.6). Na de pauze tijdens uw gehoor corrigeerde u uw verklaringen en stelde u dat u de identiteitskaart van uw man wél had opgehaald in Turkije en dat u wel had afgesproken met een kennis van uw man. Ter verklaring voor deze wijziging zei u dat het begrip "documenten" in de vraagstelling zodanig ruim was dat u de vraag niet begrepen had (CGVS S. (...) II, p.25). Echter, gezien u de pauze van het gehoor samen met uw man in de wachtzaal doorbracht en alle tijd had om hierover met hem te overleggen, komt deze plotse ommakeer van verklaringen weinig geloofwaardig over. Deze vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten, samengenomen met uw ongeloofwaardig bevonden beweerde verblijf uit Mosul tot de inname van de stad door IS, doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten en de door u gebruikte reisdocumenten tracht te achter te houden, aangezien hierin mogelijks gegevens in terug te vinden zijn die niet stroken met uw

verklaringen over uw beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014, het tijdstip waarop u uw regio van herkomst verlaten heeft, of de door u gevolgde reisroute.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw echtgenoot, uw dochter K. (...) en uw zoon Z. (...), uw zoon J. (...) en uw schoondochter A. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul en over de bedreigingen door IS die jullie ondervonden. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaars dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien werden, zoals hierboven gesteld, de verklaringen van uw familieleden over de bedreigingen door IS eveneens manifest ongeloofwaardig bevonden, wat dan ook een nefaste impact heeft op de aannemelijkheid van uw asielaars. De ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo kon u enkel uiterst vage verklaringen afleggen over de bedreigingen door IS die de aanleiding waren voor de opsplitsing van het gezin en uw daaropvolgende vlucht uit Mosul. U wist niet wie uw man precies had aangesproken, hoewel uw man wel zijn naam kende en u vooraf waarschuwde dat u opnieuw door hem benaderd zou kunnen worden (CGVS B. (...) II, p.13 en CGVS S. (...) II, pp.13-15). U had geen idee hoeveel keer uw man dan was aangesproken en wat die persoon precies gezegd had (CGVS S. (...) I, p.10 en CGVS S. (...) II, pp.13-14). U wist evenmin wie nadien naar uw huis gekomen was, noch of u toen aangesproken werd door twee of door drie personen. U verklaarde dit niet met zekerheid te kunnen stellen omdat u binnenshuis bleef toen u met hen sprak en niet kon zien of er nog andere mannen bij de muur stonden (CGVS S. (...) II, p.14). Daarentegen verklaarde uw dochter K. (...) dat u naar buiten ging om met hen te praten (CGVS K. (...), p.19), wat u op uw beurt ontkende (CGVS S. (...) II, p.15).

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u uw vlucht uit Mosul geregeld had. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS stelde u dat u een kennis uit de wijk aansprak en hem vroeg om een taxi te regelen. Merkwaardig genoeg kende u de naam van deze kennis niet en zei u eveneens dat het eigenlijk geen kennis betrof, maar iemand die u had gezien in de wijk (CGVS S. (...) I, p.11). Het is zeer merkwaardig dat u zomaar iemand in de straat de opdracht toevertrouwde om een smokkelaar voor u te vinden die de juiste binnenwegen kende. Los van deze merkwaardigheid gaf u tijdens uw tweede gehoor dan weer een heel ander verslag van de feiten. U zei dat u het huis van de burens binnenging en uw buurman vroeg om voor u een taxi te regelen (CGVS S. (...) II, p.8). U weet deze tegenstrijdigheid aan de zenuwen en uw traumatiserende reisweg (CGVS S. (...) II, p.8). Zelfs indien u zenuwachtig of gestresseerd was zijn deze twee versies onmogelijk met elkaar te verzoenen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel attest neerlegde waaruit blijkt dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens bijvoorbeeld uit de heldere verklaringen die u zelf hebt afgelegd omtrent uw de verblijfplaatsen van uw familie (zie vb CGVS S. (...) I, pp.3-4 en CGVS S. (...) II, pp.3-5) en uw geografische kennis over de wijk Rashidiya (CGVS S. (...) I, p.6), wat aantoont dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaars op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Ook werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw dochter K. (...) over de duur van jullie verblijf in Mosul. U stelde immers dat jullie Mosul een twintigtal dagen na de inname door IS verlaten hadden (CGVS S. (...) II, p.5), terwijl uw dochter zei dat jullie na de inname nog meerdere maanden in Mosul bleven wonen (CGVS K. (...), p.13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u geen data onthield en op het geheugen van uw dochter vertrouwde (CGVS

S. (...) II, pp.6-7). Echter, zoals hierboven gesteld kunnen de door u aangehaalde geheugen- en psychologische problemen (CGVS S. (...) I, p.5, pp.11-12 en CGVS S. (...) II, p.5) niet beschouwd worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Irak, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie voor uw komst naar België.

U werd er tijdens het gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. U hield echter vast aan uw bewering dat u de waarheid verteld had over uw recente herkomst (CGVS S. (...) II, p.25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in de door IS bezette gebieden ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft voor uw komst, kan het CGVS immers redelijkerwijze vermoeden dat u over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u

banden hebt met de regio Zummar en met de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zo werd uw identiteitskaart, evenals die van uw echtgenoot en uw zoon Z. (...) in Zummar afgeleverd, respectievelijk in juni 2007, in september 2013, en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook de identiteitskaart van uw schoondochter A. (...) werd in december 2013 afgeleverd in Zummar en er staat op genoteerd dat haar huwelijk met uw zoon in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). Uw zoon J. (...) verklaarde dat jullie burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde, maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden terugvallen. Uzelf, uw dochter K. (...) en uw drie minderjarige zonen werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee broers in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Uw beide broers wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun eigen zoons een tegelzaak uit. De ene broer -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere broer heeft vijf dochters en twee zonen. Beide broers zorgen daarbij ook nog voor uw moeder. Deze broers waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor uw levensonderhoud en dat van uw dochter en uw zonen (CGVS K. (...), p.18). U vertelde dat uw broer M. (...) u gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna jullie een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleven. Als reden voor jullie verblijf in het vluchtelingenkamp gaven u en uw dochter K. (...) aan dat jullie zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat jullie anders illegaal bij uw broer zouden verblijven. Eens het te koud werd, konden jullie gewoon opnieuw bij uw broer M. (...) intrekken, waar jullie vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). U zei dat jullie het daar goed stelden en uw dochter K. (...) beschreef dat uw broer M. (...) niet echt rijk was maar wel welstellend. U zei bovendien dat jullie zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien uw echtgenoot nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). Uw zoon J. (...) verklaarde zelf dat hij zijn oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat hij niet graag uitging. Uw zoon zei dat M. (...) wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw zoon Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw broers voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee broers en hun gezinnen. Zo woont er nog een zus van u in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw echtgenoot dat ook diens vier zussen bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had uw zoon J. (...) gezegd dat hij via facebook nog steeds frequent contact had met zijn ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). Uw echtgenoot zei dat jullie onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat zijn vader in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. U zei zelf dat uw broer M. (...) u gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw schoonvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uw man zelf zei dat er uiteindelijk niets met uw schoonvader was gebeurd en dat hij reeds in 2006 overleed aan een natuurlijke dood. Uw zoon J. (...) haalde eveneens deze problemen aan, maar ook hij kon er slechts beduidend vage verklaringen over afleggen. Zo wist hij niet wat zijn grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend (CGVS B. (...) II, pp.10-11; CGVS J. (...), p.32; CGVS S. (...) I, p.9). Uw stelling dat de activiteiten van uw schoonvader een impact zouden hebben op uw eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.

Het feit dat iedereen van uw gezin verklaarde van 2009 tot juni 2014 ononderbroken samengewoond te hebben, maakt dat aanwijzingen van een reëel intern vluchtalternatief in hoofde van één van hen een indicatie vormt dat ook u en de andere gezinsleden een reëel vluchtalternatief in datzelfde gebied hebben, in casu in de KAR. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter

preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Derde verzoeker, die de zoon is van eerste verzoeker en tweede verzoekster en die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 september 2015 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 17 oktober 2017 aan derde verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Mosul, provincie Nineva. U bent ongehuwd en woonde samen met uw familie in de wijk Rashidiya van Mosul. U verblijft in België samen met uw ouders K. B. R. (...) en S. S. S. (...), uw drie minderjarige broers R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...), uw meerderjarige zus R. K. B. (...), uw meerderjarige broer R. J. B. (...), diens echtgenote A. A. H. (...) en hun drie minderjarige kinderen.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw vader bedreigd werd door IS. U verliet Mosul samen met uw vader, uw broer J. (...) en diens zwangere echtgenote A. (...). Uw vader zei dat jullie naar Zummar moesten gaan om jullie identiteitskaarten te hernieuwen. Jullie namen een taxi naar Zummar en reisden diezelfde dag meteen door naar het dorp Gerbalat in Syrië. Jullie verbleven zestien dagen in Gerbalat en reisden rond 15 juli 2014 naar Aksarai in Turkije, waar jullie ongeveer een jaar en twee maanden verbleven. In Turkije beviel uw schoonzus A. (...) van een zontje. Op 10 september 2015 ging u naar Griekenland van waaruit u via Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland doorreisde naar België. Op 27 september 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw interview bij DVZ vertelde uw vader u over de bedreigingen door IS die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Mosul.

Na jullie vertrek uit Mosul ontvluchtte ook uw moeder de stad, samen met uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers. Ze reisden via Turkije en Griekenland naar België. Op 14 december 2015 kwamen ze aan in België en op 15 december 2015 dienden zij net zoals u hun asielaanvraag in bij DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 20 november 2013 te Zummar.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte omdat IS de stad Mosul had ingenomen en omdat uw vader bedreigd werd door IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw beweringen omtrent uw verblijf in de stad Mosul tijdens en na de inval van IS in juni 2014, noch aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en op het belang om de waarheid te vertellen (CGVS Z. (...) I, p.1 en CGVS Z. (...) II, p.2 en p.7), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul op het moment dat de stad veroverd werd door IS. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar

er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul zodanig vaag en gebrekkig waren dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u ten tijde van de inname door IS in juni 2014 nog in de stad zou verbleven hebben. Zo zei u dat IS zich eerst aan de linkerkant van Mosul bevond (CGVS Z. (...) II, p.12), maar stelde u eveneens niet te weten van welke richting IS kwam om Mosul te veroveren of welke wijken eerst werden ingenomen (CGVS Z. (...) I, p.5). U wist evenmin welke plaatsen IS na de inname van Mosul had aangevallen, u wist niets over de verdediging van Mosul, u had nooit strijders of sympathisanten van IS gezien noch checkpoints van IS, en u wist niet hoe de verovering van Mosul of Rashidiya verlopen was (CGVS Z. (...) I, pp.4-6). U kon zich niet herinneren of u checkpoints had opgemerkt toen u Mosul per taxi ontvluchtte (CGVS Z. (...) II, pp.6-7). U kende niemand die de stad na de inname verlaten had en u zei dat u niet met uw vrienden sprak over de komst van IS. Hoewel u wel gehoord had van uw vader dat IS de stad had ingenomen, merkte u persoonlijk niets van hun aanwezigheid en hebt u nooit een vlag van IS opgemerkt in Rashidiya of Mosul. U had ook geen idee of IS regels oplegde aan de bevolking. Toen u gevraagd werd naar incidenten in Mosul sinds de inname stelde u louter dat u niet naar buiten ging en niets gezien had (CGVS Z. (...) II, pp.9-12). U zei ook dat er geen incident met gevangenen is gebeurd, hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat IS op de dag van de inname van Mosul massaal gevangenen vrijliet in de stad en honderden Koerdische, Yezidische en christelijke gevangenen executeerde (zie artikel Human Rights Watch d.d. 30 oktober 2014 dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ter verklaring voor uw onwetendheid stelde u dat u sinds de val van Mosul altijd thuis bleef en dat u slechts beperkte sociale contacten had omdat u niet met de Arabische burens mocht spreken en u enkel in uw eigen straat voetbalde met uw vrienden (CGVS Z. (...) I, p.4 en CGVS Z. (...) II, p.10). Zelfs al zou u het huis niet meer verlaten hebben sinds de inname van de stad, toch kan van een gezonde jongeman die op dat ogenblik bijna meerderjarig was verwacht worden dat hij een minimale interesse aan de dag legt in gebeurtenissen die een directe impact hebben op zijn eigen veiligheidssituatie en die van zijn familie. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk naar nieuwsberichten op televisie keek en op de hoogte was van activiteiten van IS (zie vragenlijst DVZ Z. (...), vraag 3.5 en CGVS Z. (...) I, pp.4-5). Uw vader verklaarde bovendien dat de meerderheid van jullie burens Koerdisch waren en dat er een goed contact was met de burens (CGVS B. (...) II, p.17). Hoewel uw vader tijdens de pauze van het gehoor vroeg om rekening te houden met uw onopgeleide profiel (CGVS Z. (...) II, p.7) blijkt uit uw accurate beschrijving van uw reisweg van Irak naar België (exacte data, duur van periodes, namen van bestemmingen) dat u wel degelijk in staat was om details te herinneren en te verwoorden (CGVS Z. (...) I, pp.8-9). Indien u werkelijk nog aanwezig was in Mosul tijdens en na de inname door IS, dan blijkt uit deze verklaringen duidelijk dat van u een minimum aan kennis over recente gebeurtenissen verwacht kan worden. Zelfs indien er aangenomen wordt dat u na de inval van IS vooral thuis bleef, is het hoe dan ook niet geloofwaardig dat u volstrekt geen idee had van wat er gaande was in Mosul. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat inwoners van Mosul de evolutie van de (veiligheids)situatie in hun stad zoveel mogelijk op de voet opvolgden, aangezien dit van primordiaal belang was voor het inschatten van hun persoonlijke veiligheidssituatie. De inval van IS had immers een directe impact op het dagelijks leven en veiligheidssituatie in Mosul. De vaststelling dat u beweert hier allemaal niet van op de hoogte te zijn, is -ook met een ongeschoold profiel- in de gegeven context dan ook niet aannemelijk.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. Uit uw verklaringen bleek ook een fundamenteel gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul vóór de inname van de stad. Toen u gevraagd werd naar incidenten in Mosul of Rashidiya voor IS naar Mosul kwam, stelde u vaagweg dat terroristen aanslagen hadden gepleegd. U kon echter wederom geen enkel detail geven en beperkte zich tot deze algemene stelling (CGVS Z. (...) II, p.11). U wist niet of er verkiezingen waren geweest, u kende geen politieke figuren van Mosul of Rashidiya en u had geen weet van protesten in Mosul (CGVS Z. (...) II p.12 en CGVS Z. (...) I, p.3). Nochtans waren er in april 2014, kort voor de val van Mosul, parlementaire en presidentsverkiezingen in Nineva (zie afdruk Wikipedia) en vonden er in 2013 gewelddadige protesten plaats in de stad die aanleiding gaven tot het uitstellen van de provinciale verkiezingen (zie artikel Human Rights Watch d.d. 15 maart 2013).

Voorts legde u geen enkel document neer dat uw recente herkomst uit Mosul zou kunnen aantonen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 20 november 2013 te Zummar.

U legde geen woonstkaart, paspoort, nationaliteitsbewijs, noch foto's of enige andere documenten neer dat uw herkomst uit Mosul zou kunnen bevestigen. Ter verklaring zei u dat u nooit een nationaliteitsbewijs of paspoort hebt gehad (CGVS Z. (...) I, p.7). Daarentegen zei u bij DVZ dat u uw paspoort op instructie van uw vader in Turkije had achtergelaten bij een kennis van hem (verklaring DVZ Z. (...), vraag 24, pp.8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u zich bij DVZ vergist had en eigenlijk uw identiteitskaart bedoelde (CGVS Z. (...) I, p.8). Samengenomen met alle bovenvermelde vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardig bevonden herkomst, komt deze verklaring allerminst overtuigend over. Al deze vaststellingen samengenomen doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten of de door u gebruikte reisdocumenten tracht achter te houden, aangezien hierin mogelijks gegevens in terug te vinden zijn die niet stroken met uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014, het tijdstip waarop u uw land van herkomst verlaten heeft, of de door u gevolgde reisroute.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw vader, uw moeder, uw zus K. (...), uw broer J. (...) en diens echtgenote A. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul en over de bedreigingen door IS die jullie ondervonden. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien werden, zoals hierboven gesteld, de verklaringen van uw familieleden over de bedreigingen door IS eveneens manifest ongeloofwaardig bevonden, wat dan ook een nefaste impact heeft op de aannemelijkheid van uw asielaas. De ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Vooreerst bleek uit uw uiterst vage verklaringen een zodanig gebrek aan interesse in de situatie van uzelf en uw familie dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. Zo wist u niet wie uw vader bedreigd had, hoe vaak, wat er dan precies gevraagd werd of in welke omstandigheden hij benaderd was (CGVS Z. (...) I, pp.9-10). Pas ná uw interview bij DVZ zou u hiernaar geïnformeerd hebben bij uw vader, wat inhield dat u gedurende anderhalf jaar in het ongewisse was over de reden van uw plotse vertrek uit Irak en het totaal onverwachts achterlaten van de rest van het gezin (zie CGVS B. (...) I, p.14). Toen uw vader u dan uiteindelijk uitlegde waarom jullie Irak verlaten hadden, blijkt uit uw verklaringen dat u daar eigenlijk niets wijzer uit was geworden. Uw vader vertelde u enkel dat hij bedreigd was, waarna u vervolgens niet hebt doorggevraagd omdat u geen oude problemen wilde oprakelen (CGVS Z. (...) I, p.10). Het is niet aannemelijk dat u uw vader hierover pas na het eerste interview aansprak en vervolgens geen enkele bijvraag stelde aangezien u net omwille van deze bedreigingen Irak ontvluchtte en uw asielaas integraal op deze problemen baseert. Bovendien had de bedreiging ook op u persoonlijk betrekking omdat geëist was dat ook u zich bij IS zou aansluiten (vragenlijst DVZ B. (...), vraag 3.5). Uit uw verklaringen bleek eveneens een totaal gebrek aan interesse in de situatie van uw moeder en de rest van de familie die achterbleef in de bezette stad Mosul. U wist immers niet hoe lang na uw vertrek uit Mosul ook uw moeder was vertrokken, hoe zij van Mosul naar Turkije is gegaan, welke andere landen zij naast Turkije en Griekenland nog heeft doorkruist, of waarom zij eigenlijk in Mosul was achtergebleven (CGVS Z. (...) I, p.10). Nochtans ontvluchtte uw moeder Mosul amper twee dagen na uw vertrek en verbleef zij sindsdien afwisselend bij familie en in een vluchtelingenkamp in Noord-Irak (CGVS S. (...) II, p.6 en p.9). Gezien de communicatiemogelijkheden die de moderne technologie biedt, aangezien uw moeder, uw zus en uw jongere broers Mosul blijkbaar slechts twee dagen na u verlieten en aangezien zij eenvoudigweg bij familie in Noord-Irak verbleven, is het niet aannemelijk dat u maandenlang in het ongewisse bleef over hun welzijn. Dit totale gebrek aan interesse ondermijnt op onherstelbare wijze de aannemelijkheid van uw asielaas.

Tot slot legden u en uw vader tegenstrijdige verklaringen af over het moment van jullie vertrek uit Rashidiya. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde uw vader 's ochtends te zijn vertrokken uit Mosul (CGVS B. (...) I, p.15), hoewel hij tijdens zijn tweede gehoor vier uur in de namiddag aangaf als moment van vertrek, wat allerm minst ochtend is (CGVS B. (...) II, p.30). Uw vader verklaarde uitdrukkelijk dat het nog licht was buiten, terwijl u daarentegen ondubbelzinnig stelde dat het donker was toen jullie het huis in Rashidiya verlieten (CGVS Z. (...) I, p.11). Toen uw vader geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid herhaalde hij louter dat jullie rond vier uur vertrokken waren, wat geen afdoende verklaring is om deze tegenstrijdigheid te herstellen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

U werd er tijdens het gehoor op gewezen dat het niet geloofwaardig was dat u tot aan uw vlucht uit Irak in Mosul verbleef. U antwoordde hierop met de wedervraag of het Commissariaat-Generaal mensen zou kunnen terugsturen naar IS-gebied, u had niets meer toe te voegen en hield aldus vast aan uw bewering dat u van Mosul afkomstig zou zijn (CGVS Z. (...) II, p.13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in de door IS bezette gebieden ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft voor uw komst, kan het CGVS immers redelijkerwijze vermoeden dat u over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en met de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zo werd uw identiteitskaart, evenals die van uw vader en moeder in Zummar afgeleverd, respectievelijk in november 2013, september 2013, en in juni 2007 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook de identiteitskaart van uw schoonzus A. (...) werd in december 2013 afgeleverd in Zummar en er staat op genoteerd dat haar huwelijk met uw broer in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). Uw broer J. (...) verklaarde dat jullie burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde, maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden terugvallen. Uw moeder, uw zus K. (...) en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door de twee ooms langs moederszijde in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Uw beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun eigen zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederskant. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw moeder, uw zus en uw broers (CGVS K. (...), p.18). Uw moeder vertelde dat oom M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw moeder en uw zus K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat ze het daar goed stelden en uw zus K. (...) beschreef dat M. (...) niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien uw vader nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). Uw broer J. (...) verklaarde dat hij oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat hij niet graag uitging. Uw broer zei dat M. (...) wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). U zei evenwel zelf dat u soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij uw ooms in het noorden, waar u voornamelijk voetbalde in uw vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat ook uw vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had uw broer J. (...) gezegd dat hij via facebook nog steeds frequent contact had met zijn ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). Uw vader zei dat jullie onmogelijk in de KAR kunnen verblijven omdat zijn vader in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Ook uw moeder zei dat oom M. (...) haar gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uw vader zelf zei dat er uiteindelijk niets met uw grootvader was gebeurd en dat hij reeds in 2006 overleed aan een natuurlijke dood. Uw broer J. (...) haalde eveneens deze problemen aan, maar ook hij kon er slechts beduidend vage verklaringen over afleggen. Zo wist hij niet wat uw grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend (CGVS B. (...) II, pp.10-11; CGVS J. (...), p.32; CGVS S. (...) I, p.9). De stelling dat de activiteiten van uw grootvader een impact zouden hebben op jullie eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere

medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.

Het feit dat iedereen van het gezin verklaarde van 2009 tot juni 2014 ononderbroken samengewoond te hebben, maakt dat aanwijzingen van een reëel intern vluchtalternatief in hoofde van één van hen een indicatie vormt dat ook u en de andere gezinsleden een reëel vluchtalternatief in datzelfde gebied hebben, in casu in de KAR. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar

zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Vierde verzoekster, die de dochter is van eerste verzoeker en tweede verzoekster en die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 december 2015 om internationale bescherming. Op 12 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de vierde bestreden beslissing, die op 17 oktober 2017 aan vierde verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de stad Mosul, provincie Nineva. U bent ongehuwd en woonde in Mosul samen met uw familie in de wijk Rashidiya. U verblijft in België samen met uw ouders K. B. R. (...) en S. S. S. (...), uw minderjarige broers R. N. B. (...), R. M. B. (...) en R. R. B. (...), uw meerderjarige broer R. Z. B. (...), uw meerderjarige broer R. J. B. (...) en diens echtgenote A. A. H. (...) en hun minderjarige kinderen.

U verklaarde dat u Mosul moest ontvluchten nadat de stad in handen viel van de terreurgroep Islamitische Staat (IS) en uw vader bedreigd werd door IS. Leden van IS hadden uw vader op straat aangesproken en hem gezegd dat de kinderen zich dienden aan te sluiten bij IS, zo niet zouden ze ontvoerd worden. Hierdoor besloot uw vader om Mosul te ontvluchten samen met uw broer Z. (...) en uw broer J. (...) en diens gezin. U bleef thuis samen met uw moeder en uw drie minderjarige broers. Uw vader reisde naar Zummar. De dag na het vertrek van uw vader kwamen leden van IS bij jullie thuis langs. Ze spraken met uw moeder. U vernam van uw moeder dat ze vroegen waar de zonen waren. Uw moeder antwoordde dat zij naar Zummar gingen om identiteitskaarten aan te vragen, waarop de IS-leden zeiden dat indien zij niet zouden terugkomen, zij dan uw familie zouden ontvoeren. Twee dagen later ontvluchtte u samen met uw moeder en drie minderjarige broers Mosul. U reisde per taxi naar Zummar. In Zummar zag u heel kort uw vader en broers terug, waarna zij verder reisden naar Turkije en u naar de Koerdische Autonome Regio (KAR). U kon samen met uw moeder en minderjarige broers terecht bij een broer van uw moeder, oom M. (...) genaamd. Hij woonde in het dorp Siar Spindar (Spindare/Sibindar/Sibindare) in de provincie Dohuk. Uw oom stond in voor jullie levensonderhoud. Na ongeveer een week verbleven te hebben bij uw oom in Dohuk, ging u samen met uw moeder en minderjarige broers naar een vluchtelingenkamp nabij Faydiya, op de grens tussen Dohuk en Nineva. Dit was volgens uw oom noodzakelijk omdat jullie zich dienden te registreren als vluchtelingen om op legale wijze in de KAR te kunnen verblijven. U verbleef ongeveer een maand in dit vluchtelingenkamp. Vervolgens keerde u terug naar uw oom. U verbleef nog ruim een jaar bij uw oom samen met uw moeder en uw minderjarige broers. Na geruime tijd slaagde uw oom erin contact te leggen met uw vader, voordien wisten jullie niet waar uw vader verbleef.

Uw vader, uw broer Z. (...) en uw broer J. (...) en diens echtgenote dienden op 28 september 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd besloten dat uw familie herenigd moest worden en dat jullie naar hier moesten vertrekken. Op 19 november 2015 verliet u Irak. U reisde naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u samen met een neef van uw vader en diens gezin, uw moeder en uw minderjarige broers door via Griekenland en de Balkan. De neef van uw vader en diens gezin hielden halt in Duitsland. U reisde nog door en kwam in België aan op 14 december 2015. Op 15 december 2015 diende u net zoals uw moeder en uw broer een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u Irak verlaten hebt omdat IS de stad Mosul had ingenomen en omdat uw familie bedreigd werd door IS. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw beweringen omtrent uw verblijf in de stad Mosul tijdens en na de inval van IS in juni 2014, noch aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen zelf.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS K. (...), p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Mosul op het ogenblik dat de stad veroverd werd door IS in juni 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt om vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recent verblijf in Mosul vaag waren en strijdig met uw voorgaande verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u ten tijde van de inval van IS nog in de stad zou verbleven hebben. Toen u gevraagd werd om uw vluchtrelaas in de tijd te situeren, bleef u uiterst vaag en zei u in 2014, maar u kon niet zeggen in welke maand (CGVS K. (...), p.12). U stelde dat IS er toen al was. U kon zich in eerste instantie de datum van de inval van IS niet herinneren, waarna het u dan toch te binnen viel dat IS Mosul veroverde op 10 juni 2014 (CGVS K. (...), p.13). U kon vervolgens echter met geen mogelijkheid zeggen hoe lang u daarna nog in de stad gebleven bent tot uw vlucht naar de KAR (CGVS K. (...), p.13). U zei dat het om meerdere maanden ging, maar hoeveel maanden dat kon u niet zeggen. Ook bij benadering kon u geen enkele indicatie geven over het aantal maanden dat u nog in Mosul gebleven zou zijn (CGVS K. (...), p.13). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u tot 29 juni 2014 in Mosul verbleef en dat u van 30 juni 2014 tot 19 november 2015 in Siar Sibindar, Dohuk woonde (zie verklaring DVZ K. (...), 2 februari 2016). Gelet op uw voorgaande verklaring zou u dan slechts een twintigtal dagen in Mosul gebleven zijn na de inname door IS en niet meerdere maanden zoals u tijdens het gehoor op het CGVS stelde. Uw verklaring dat u nog meerdere maanden in de stad zou gebleven zijn, valt evenmin te rijmen met de verklaringen van uw moeder. Zij sprak namelijk over ongeveer twintig dagen (CGVS S. (...) II, p.5). Geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen, kon u geen aannemelijke verklaring verstrekken. U beperkte u tot het ontkennen van uw voorgaande verklaringen en zei dat u geen exacte datum opgegeven had (CGVS K. (...), p.16). Erop gewezen dat dit wel degelijk in uw verklaring bij de DVZ was opgenomen, zei u dat het niet klopte en dat de tolk zich misschien vergiste. Het zou echter merkwaardig zijn dat een tolk tot tweemaal toe een exacte datum zou vertalen, die u niet vermeld zou hebben, er werd immers zowel genoteerd tot wanneer u in Mosul verbleef en van wanneer tot wanneer u in Dohuk woonde. Daarop gewezen had u geen verklaring en zei u enkel dat u dat niet vertelde (CGVS K. (...), p.16). Er kan hoe dan ook niet aangenomen worden dat u in de periode tussen uw interview bij de DVZ en het gehoor op het CGVS totaal zou vergeten zijn dat u slechts twintig dagen in de stad bleef en dat u ineens zou denken dat het om meerdere maanden gaat. Het gaat hier immers over een periode die u als bijzonder ingrijpend zou moeten ervaren hebben. Uw stad werd veroverd door een terreurgroep, uw vader en broers dienden te vluchten en vervolgens diende u zelf ook te vluchten. Hier mag dan ook verwacht worden dat deze periode in uw geheugen zou gegrift staan en dat u consistente verklaringen zou kunnen afleggen over uw verblijfsduur in de stad Mosul na de inval van IS en de dreigingen tegen uw familie.

U kon bovendien enkel in zeer algemene bewoordingen spreken over de inval van IS en stelde dat ze Mosul binnen vielen langs de rechterkant (rechteroever) en dan via de linkerkant (linkeroever). Gevraagd om meer in detail te vertellen, kon u daar slechts bitter weinig aan toevoegen. U zei dat u geen details kende, herhaalde dat IS eerst de rechterkant innam en vervolgens de linkerkant, dat de mannen gerekruteerd werden en de vrouwen meegenomen en verkracht (CGVS K. (...), p.13). U verklaarde enerzijds dat uw ouders u niets vertelden, opdat u niet bang zou worden (CGVS K. (...), p.13), anderzijds kon u dan wel bepaalde zaken vertellen, zoals bijvoorbeeld dat een brug werd opgeblazen en dat IS ook het monument van Nabi Yunus opblies (CGVS K. (...), pp.13-14). Uw verklaringen over de explosie van de brug waren echter vaag, u kon niet zeggen over welke brug dit ging, u vermoedde al Hurriya of de vierde brug en dit zou gebeurd zijn na uw vertrek (CGVS K. (...), p.14). Wat Nabi Yunus betreft, stelde u dat iedereen daarover praatte en dat iedereen die bekende monumenten kent en dat dit gebeurde toen u nog in de stad verbleef. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat IS Nabi Yunus vernielde eind juli 2014, terwijl uw moeder verklaarde dat jullie maar twintig dagen meer in de stad bleven sinds de inval van IS op 10 juni 2014. Voorts had u geen enkel idee hoe lang IS erover deed om te stad te veroveren. U zei dat het wat tijd nam. Gevraagd om bij benadering te

zeggen of het dan om dagen, weken of maanden ging, zei u 'maanden', maar u kon niet zeggen hoeveel maanden (CGVS K. (...), p.14). U had aldus werkelijk geen notie van het gegeven dat IS de stad bijzonder snel kon innemen, in de loop van enkele dagen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U had geen enkel idee wanneer de gevechten begonnen (CGVS K. (...), p.15). Dergelijke elementaire zaken kunnen u als inwoner van Mosul toch niet ontgaan zijn, en al helemaal niet indien u op dat moment in de stad verbleef. Ook al zou u niet veel buiten gekomen zijn als vrouw, dan nog kan het u bezwaarlijk volkomen ontgaan zijn of er al dan niet al gedurende maanden gestreden werd in Mosul alvorens IS de stad kon veroveren.

Uw kennis over de stad Mosul bleek niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig te zijn. Zo kon u bijvoorbeeld geen enkele wijk aan de rechterkant opnoemen, wat toch opmerkelijk is voor iemand die stelt haar hele leven in Mosul gewoond te hebben (CGVS K. (...), p.7 en p.3). U had geen idee wie de leiding had in Mosul voor de komst van IS (CGVS K. (...), p.7 en p.8). Gevraagd naar veiligheidsincidenten voor de komst van IS gaf u een voorbeeld van een explosie nabij een kinderopvang, maar u kon niet zeggen wie daarvoor verantwoordelijk was en hield het op het uiterst vage 'terroristen', noch wist u wanneer dit gebeurde. U vermoedde dat het in 2013 gebeurde, maar u kon zich niet herinneren in welke maand (CGVS K. (...), p.8). U had ook geen idee wanneer er voor het laatst grote protesten of betogingen plaats vonden in Mosul (CGVS K. (...), p.8). U had geen idee waar in Mosul er christenen wonen (CGVS K. (...), p.8). U kon geen enkele christelijke plaats noemen in de stad, hoewel er meerdere bekende christelijke kerken zijn in Mosul, waarbij er ook enkelen werden opgeblazen door IS.

U legde geen enkel document voor dat uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Mosul kan staven. U zou uw identiteitskaart in Mosul achter gelaten hebben toen u er vertrok (CGVS K. (...), p.9), wat niet als een geloofwaardige verklaring kan beschouwd worden aangezien u uw vlucht uit Mosul niet aannemelijk maakte. Voorts zou u niet over een nationaliteitsbewijs, noch over een paspoort beschikt hebben. U zou op geen enkel ogenblik documenten nodig gehad hebben om de KAR binnen te reizen, noch om u er te registreren in het vluchtelingenkamp, wat eveneens weinig aannemelijk lijkt (CGVS K. (...), p.10). U legde ook geen enkel document voor ter staving van uw beweerde verblijf van ruim een jaar in Dohuk. Deze vaststellingen omtrent het gebrek aan identiteitsdocumenten, samen genomen met uw ongeloofwaardig bevonden beweerde verblijf in Mosul tot de inname van de stad door IS, doen dan ook vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten tracht achter te houden, aangezien hierin mogelijks gegevens in terug te vinden zijn die niet stroken met uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014, het tijdstip waarop u uw land van herkomst verlaten heeft, of de door u gevolgde reisroute.

Daarnaast werden ook de verklaringen van uw vader, uw moeder, uw broer Z. (...), uw broer J. (...) en diens echtgenote A. (...) over hun beweerde ononderbroken verblijf in Mosul door het CGVS individueel beoordeeld en manifest ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS kon bij geen van deze familieleden geloof hechten aan hun verklaringen over de inname van Mosul en over de bedreigingen door IS die jullie ondervonden. Ook bleek uit hun verklaringen een gebrek aan kennis over gebeurtenissen in Mosul in de jaren voor de inval door IS (zie kopieën van hun individuele weigeringsbeslissingen, hun gehoorverslagen en kopieën van hun documenten, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier). Daar u verklaarde van 2011 tot de zomer van 2014 samen met deze familieleden in Mosul te hebben verbleven, hebben de vaststellingen omtrent hun ongeloofwaardige beweerde verblijf in Mosul tot juni 2014 eveneens een nefaste impact op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen over uw verblijfplaats.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanspraak dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België tot 2014 in Mosul heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze stad hebben voorgedaan. Bovendien werden, zoals hierboven gesteld, de verklaringen van uw familieleden over de bedreigingen door IS eveneens manifest ongeloofwaardig bevonden, wat ook een nefaste impact heeft op de aannemelijkheid van uw asielaanspraak. Daarnaast wordt de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven verder bevestigd door volgende vaststellingen.

U blonk namelijk uit in vaagheid, u wist niet zeker hoeveel keer uw vader aangesproken werd en hield het op twee à drie keer, u wist niet door hoeveel personen uw vader bedreigd werd (CGVS K. (...), p.19), u wist evenmin met hoeveel IS leden uw moeder gesproken had (CGVS K. (...), p.19) en u kende de

naam niet van de persoon die uw vader bedreigde (CGVS K. (...), p.19), hoewel uw vader wel zijn naam kende (CGVS B. (...) II, p.13). U verklaarde dat u informatie vraagt aan de mannelijke familieleden maar dat zij dan telkens zeggen dat dit uw zaken niet zijn (CGVS K. (...), p.19). Er kan echter redelijkerwijs niet ingezien worden waarom uw vader het niet belangrijk en nodig zou achten om u in te lichten over de bedreigingen die hij kreeg, aangezien u net omwille van deze bedreigingen de stad diende te ontvluchten en u uw asielaanvraag integraal op deze problemen baseert. U zou uw vader er trouwens geen enkele keer meer naar gevraagd hebben sinds u in België verblijft (CGVS K. (...), p.20). Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat jullie vluchtten uit Mosul. Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u dat IS met uw moeder sprak en dat jullie twee dagen later vertrokken (CGVS K. (...), p.12 en p.19). Bij DVZ stelde u dan weer dat jullie diezelfde dag vertrokken (DVZ, vragenlijst CGVS K. (...), punt 3.5). Ook hier kon u geen verklaring verstrekken en beperkte u zich louter tot het ontkennen van uw voorgaande verklaring (CGVS K. (...), p.19). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

U werd er tijdens het gehoor met klem op gewezen dat u zicht diende te bieden op al uw verblijfplaatsen, alsook dat het niet geloofwaardig was dat u in recent uit Mosul afkomstig was (CGVS K. (...), p.20). Er werd u nogmaals de kans geboden uit te leggen waar u dan wel verbleef op het ogenblik dat u verklaarde in Mosul te wonen. U had echter niets toe te voegen aan uw verklaringen en bleef erbij dat u van daar afkomstig was, en nergens anders (CGVS K. (...), p.20). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-Generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat zowel Koerdische Autonome Regio (KAR), als de Centraal-Iraakse provincie Bagdad en de negen zuidelijke provincies van Irak een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in de door IS bezette gebieden ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over waar u verbleven heeft voor uw komst, kan het CGVS immers redelijkerwijze vermoeden dat u over een intern vestigingsalternatief beschikt in één van de Irakese gebieden waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Noord-Irak vestigt. In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en met de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. Uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zo werden de identiteitskaarten van uw moeder, uw vader en uw broer Z. (...) in Zummar afgeleverd, respectievelijk in juni 2007, in september 2013, en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook de identiteitskaart van uw schoonzus A. (...) werd in december 2013 afgeleverd in Zummar en er staat op genoteerd dat haar huwelijk met uw broer in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). Uw broer J. (...) verklaarde dat jullie burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde, maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden terugvallen. Uzelf, uw moeder en uw drie minderjarige broers werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door uw twee ooms langs moederskant in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Uw beide ooms wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun eigen zoons een tegelzaak uit. De ene oom -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere oom heeft vijf dochters en twee zonen. Beide ooms zorgen daarbij ook nog voor uw grootmoeder langs moederskant. Deze ooms waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor uw levensonderhoud en dat van uw moeder en uw broers (CGVS K. (...), p.18). U vertelde dat uw oom M. (...) jullie gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna jullie een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleven. Als reden voor jullie verblijf in het vluchtelingenkamp gaven u en uw moeder aan dat jullie zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat jullie anders illegaal bij uw oom zouden verblijven. Eens het te koud werd, konden jullie gewoon opnieuw bij uw oom M. (...) intrekken, waar jullie vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw moeder zei dat jullie het daar goed stelden en u beschreef dat uw oom M. (...) niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw moeder zei bovendien dat jullie zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien uw vader nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). Uw broer J. (...) verklaarde zelf dat hij zijn oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat hij niet graag uitging. Uw broer zei dat M. (...) wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw broer Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw ooms voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee ooms en hun gezinnen. Zo woont er nog een tante langs moederszijde in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van uw vader dat er nog vier tantes langs vaderszijde bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11). Bij DVZ had uw broer J. (...) gezegd dat hij via facebook nog steeds frequent contact had met zijn ooms en tantes die in de buurt van Dohuk wonen, soms één keer per week, soms met langere tussenpozen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ J. (...), vraag 20). Uw vader zei dat jullie onmogelijk in de KAR zou kunnen verblijven omdat uw grootvader in het verleden lid van de Baath partij was en daardoor problemen had gekend. Uw moeder zei dat M. (...) jullie gevraagd had om het huis te verlaten wegens de vroegere banden van uw grootvader met de Baath partij. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uw vader zelf zei dat er uiteindelijk niets met uw grootvader was gebeurd

en dat hij reeds in 2006 overleed aan een natuurlijke dood. Uw broer J. (...) haalde eveneens deze problemen aan, maar ook hij kon er slechts beduidend vage verklaringen over afleggen. Zo wist hij niet wat jullie grootvader dan als Koerd voor de Baath partij had gedaan en of hij tijdens zijn leven al dan niet problemen had gekend (CGVS B. (...) II, pp.10-11; CGVS J. (...), p.32; CGVS S. (...) I, p.9). De stelling dat de activiteiten van uw schoonvader een impact zouden hebben op jullie eigen keuze van woonplaats, blijft dan ook bij een louter blote bewering die niet kan overtuigen gezien u én uw familieleden reeds manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over kernelementen van jullie asielrelaas. Voor het overige onderscheidt het CGVS in hoofde van u en uw familieleden geen specifieke elementen die een terugkeer naar de Koerdische Autonome Regio (KAR) in de weg zouden staan. Afgaande op jullie verklaringen heeft geen van de familieleden een bijzonder kwetsbaar profiel (bv. bijzondere medische noden). Uw familie, met wie u volgens uw verklaringen samen in Irak hebt gewoond en met wie u nu ook samen in België verblijft, telt ook drie meerderjarige, gezonde en arbeidsgeschikte mannen.

Het feit dat iedereen van uw gezin verklaarde van 2009 tot juni 2014 ononderbroken samengewoond te hebben, maakt dat aanwijzingen van een reëel intern vluchtalternatief in hoofde van één van hen een indicatie vormt dat ook u en de andere gezinsleden een reëel vluchtalternatief in datzelfde gebied hebben. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingalternatief beschikt in Koerdische Autonome Regio (KAR).

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR-regio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven

van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in

hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissingen onvoldoende gemotiveerd wordt waarom er voor hen geen gegronde vrees bestaat en benadrukken de verklaringen die zij met betrekking tot hun afkomst hebben afgelegd en de problemen met de tolk.

Zij lichten dit als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België waar tweede verzoekster en vierde verzoekster asiel aangevraagd in België op 15 december 2015. Eerste en derde verzoeker hebben asiel aangevraagd in België op 28 september 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissingen aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren en zij geen andere keuze hadden dan het land van herkomst, Irak, te verlaten.

- De afkomst van verzoekers en bedreigingen door IS

Verweerster beweert in bestreden beslissingen wel erg snel dat verzoekers hun verklaringen betreffende hun afkomst manifest ongeloofwaardig zouden zijn alsook de bedreiging door IS.

Verzoekers wilden niets te maken hebben met IS en hielden zich dan ook zoveel mogelijk afzijdig. Dit is de reden waarom ze geen verdere informatie konden verschaffen.

Verweerster houdt in bestreden beslissing geen rekening met dit gegeven en het traumatische effect van de gebeurtenissen die verzoekers moesten ondergaan.

- Vertrek van verzoekers uit Irak

Verweerster verwijt verzoekers in bestreden beslissingen dat zij geen exact tijdstip kunnen geven waarop zij Mosul definitief verlaten hebben.

Eerste verzoeker wenst te preciseren dat verzoekers om 16 uur vertrokken uit Mosul zoals hij reeds verklaarde gedurende het verhoor bij verweerster:

“Nu heb ik het er daarnet ook met uw zoon over gehad. Hij zei in zijn vorige interview dat het toen donker was? Neen, we zijn rond vier uur vertrokken, het was toen nog niet donker.”

(administratief dossier van verweerster, tweede verhoor van eerste verzoeker op 28 februari 2017, p 30)

Verzoekers wensen eveneens te benadrukken dat ze dezelfde dag als de dag dat ze de bedreigingen ontvingen, vertrokken zijn uit Mosul.

Verder heeft eerste verzoeker tweede verzoekster ingelicht over de bedreigingen op dezelfde dag dat ze Mosul verlieten.

In dit kader wijzen verzoekers op de problemen die ze met de tolk ondervonden tijdens het interview bij verweerster die een verklaring bieden voor de zogenaamde tegenstrijdigheden waarop verweerster zich in bestreden beslissingen ten onrechte op baseert.

Verweerster hoeft bijgevolg niet langer vraagtekens te zetten bij het vertrek van verzoekers uit Mosul.

- Vlucht van de moeder van eerste verzoeker uit Mosul

Verweerster is in bestreden beslissingen ten onrechte van oordeel dat verzoeker verschillende verklaringen zouden hebben afgelegd met betrekking tot het vertrek van de moeder van eerste verzoeker uit Mosul.

Verzoekers wensen dit te verklaren door het feit dat tweede verzoekster gedurende het interview bij verweerster dacht dat er vragen werden gesteld over haar eigen moeder.

Tweede verzoekster heeft immers geen idee met wie haar moeder gevlucht zou kunnen zijn, zoals ze reeds verklaarde bij verweerster.

Ook hier wijst tweede verzoekster op de problemen die ze tijdens het interview bij verweerster ondervond met de tolk die niet op een correcte wijze vertaalde. De tolk is immers afkomstig van Kabani, wat ervoor zorgt dat hij een heel ander accent heeft.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Nazicht van de bestreden beslissingen leert dat er op geen enkele manier werd gemotiveerd aangaande de gegronde vrees voor vervolging van verzoekers.

Verzoekers vrezen de bedreigingen van IS, die handelen vanuit politiek/religieuze motieven en de broeihaarden die er nog steeds zijn Irak.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoekers hebben wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en kunnen bovendien geen aanspraak maken op de bescherming van hun overheid.

Het eerste middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geven verzoekende partijen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat zij recent afkomstig zijn uit Mosul in Irak en dat (eerste) verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit centraal-Irak. Verzoekende partijen menen dat de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR) niet kan worden weerhouden als veilig vestigingsalternatief, nu de moeder van (eerste) verzoeker, die er nog steeds verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban.

Verzoekende partijen betogen dat de huidige onveilige toestand in de KAR blijkt uit het een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak dat elk moment kan uitbreken en dat nefast is voor de veiligheid van de Iraakse burgers. Zij verwijzen tevens naar een referendum over de onafhankelijkheid van de KAR dat op 25 september 2017 plaatsvond en waardoor de veiligheid van de Iraakse burgers nog minder verzekerd kan worden. In de nasleep van dit referendum vindt volgens verzoekende partijen een beangstigende escalatie plaats waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. Om dit te staven citeren verzoekende partijen uit verschillende internationale persberichten.

Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat ook NGO's de conflictsituatie van nabij opvolgen en citeren uit een onrustwekkend bericht dat door Human Rights Watch werd gepubliceerd.

Verzoekende partijen citeren tevens uit een persartikel van de Financial Times en wijzen erop dat ook uit de stijging van de olieprijs blijkt dat het bestaan van een nieuw conflict in de KAR niet meer kan worden ontkend.

Verzoekende partijen besluiten dat de door hen aangehaalde objectieve informatie meer dan genoegzaam aantoont dat de veiligheidssituatie in de KAR precair kan worden genoemd en dat de KAR bijgevolg geen redelijk intern vluchtalternatief vormt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie in de KAR (stukken 6-13) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 29 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 14 maart 2018, de COI Focus "*Irak. De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht*" van 13 april 2018, de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018 en de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 28 februari 2018.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 6 december 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- een kopie van de huwelijksakte van de zoon en de schoondochter van eerste verzoeker en tweede verzoekster, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 14);
- een kopie van de kaart van de zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster van Irak, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 15);
- internationale persberichten en rapporten over de veiligheidssituatie in Mosul en in de KAR (stukken 16-22).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekende partijen verklaren te vrezen voor de terreurgroep Islamitische Staat (IS), die wenste dat zij zich bij haar aansloten en hen bedreigde. Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen wordt verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de eerste plaats (A) geweigerd omdat zij niet voldaan hebben aan de op hen rustende medewerkingsplicht, nu er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat deze stad door IS veroverd werd. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verklaringen van verzoekende partijen over hun recent verblijf in Mosul zodanig vaag en beperkt waren en de verklaringen van vierde verzoekster bovendien strijdig waren met haar voorgaande verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat zij ten tijde van de inname door IS in juni 2014 nog in de stad zouden verbleven hebben, dat (ii) de kennis van verzoekende partijen over de stad Mosul niet enkel met betrekking tot de inval van IS gebrekkig bleek te zijn en dat (iii) verzoekende partijen geen enkel document neerlegden dat hun (recente) herkomst uit Mosul, en wat tweede verzoekster betreft ook haar verblijf in het vluchtelingenkamp van Faydiya, kan staven. Omwille van de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoekende partijen voor hun komst naar België tot eind juni 2014 in Mosul, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de vervolgingsfeiten die zich volgens verzoekende partijen in deze regio hebben voorgedaan. Voorts (B) stelt de commissaris-generaal in de bestreden

beslissingen dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ingeroepen asielmotieven verder bevestigd wordt door (i) de verschillende tegenstrijdigheden in hun verklaringen over het vertrek van eerste en derde verzoeker, over het moment dat eerste verzoeker tweede verzoekster inlichtte van de bedreigingen, over de vlucht van de moeder van eerste verzoeker, over de reisweg door het dorp Zummar en over de duur van het verblijf van tweede en vierde verzoekster in Mosul, door (ii) het ernstig gebrek aan interesse van eerste verzoeker en derde verzoeker in de veiligheidssituatie van hun achtergebleven familieleden en door (iii) de uiterst vage verklaringen die tweede verzoekster en vierde verzoekster aflegden over de bedreigingen door IS.

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Zo laten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat zij niet de waarheid verteld hebben over waar zij voor hun komst naar België verbleven hebben en dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Mosul tot op het ogenblik dat de stad door IS in juni 2014 veroverd werd in het verzoekschrift volledig ongemoed. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Nu deze motieven steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, en door verzoekende partijen volledig ongemoed worden gelaten, worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Aldus stelt ook de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen recent voor hun vertrek uit Irak in de stad Mosul te hebben verbleven en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich toen aldaar zouden hebben afgespeeld.

De kopieën van de huwelijksakte van de zoon en schoondochter van eerste verzoeker en tweede verzoekster en de kaart van Irak van de zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster die verzoekende partijen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota voegen (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 14 en 15), vermogen de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen menen dat hieruit hun recente herkomst uit Mosul blijkt, doch dit kan geenszins worden afgeleid uit de kopie van de kaart van Irak die verzoekende partijen voorleggen. Deze bevat immers niet de minste aanwijzing van het verblijf van verzoekende partijen in Mosul. Voorts wijst de Raad erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Iraakse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 22, map met 'landeninformatie', COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude"), kan er ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de kopie van de huwelijksakte die verzoekende partijen ter staving van hun recente herkomst uit de stad Mosul hebben bijgebracht, temeer nu deze huwelijksakte dateert van november 2013 en de schoondochter van verzoekende partijen verklaarde dat de huwelijksakte is opgesteld op 3 december 2013 (zie het adm. doss. in de zaak nr. 212 690, stuk 20, gehoorverslag A. A. H. van 27 februari 2017, p. 3). Ten slotte betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met IS, blijkt eens te meer uit de verschillende in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden.

Zo wordt er in de eerste bestreden beslissing terecht op gewezen dat eerste en derde verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment van hun vertrek uit Rashidiya en dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker over het moment van zijn vertrek uit Mosul eveneens tegenstrijdig waren. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Ten eerste legden u en uw zoon Z. (...) tegenstrijdige verklaringen af over het moment van jullie vertrek uit Rashidiya. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u 's ochtends te zijn vertrokken uit Mosul (CGVS B. (...) I, p.15), terwijl u tijdens uw tweede gehoor vier uur in de namiddag aangaf als moment van vertrek, wat allerminst ochtend is (CGVS B. (...) II, p.30). U verklaarde uitdrukkelijk dat het nog licht was buiten, terwijl uw zoon Z. (...) ondubbelzinnig stelde dat het donker was toen jullie het huis in Rashidiya verlieten (CGVS Z. (...) I, p.11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter dat jullie rond vier uur vertrokken waren, wat geen afdoende verklaring is om deze tegenstrijdigheid te herstellen.

Ten tweede werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen uw eigen opeenvolgende verklaringen over uw moment van vertrek uit Mosul. Zoals hierboven gesteld zei u initieel dat u Mosul de ochtend na de bedreiging verlaten had (CGVS B. (...) I, p.15). Tijdens uw tweede gehoor kon u zich niet meer herinneren of u diezelfde dag nog vertrokken was of de dag erna, waarna u uiteindelijk -foutief- gokte voor een vertrek op dezelfde dag als de derde bedreiging (CGVS B. (...) II, pp.15-16). Aangezien het plotse gedwongen achterlaten van de helft van uw gezin in een stad onder IS-bewind een uiterst aangrijpende gebeurtenis is, is het allerm minst aannemelijk dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u precies voor de laatste keer bedreigd was en hoe lang nadien u dan Mosul definitief verlaten had."

Verzoekende partijen verduidelijken thans in het eerste middel van het verzoekschrift dat zij om 16 uur vertrokken zijn uit Mosul en dat zij de dag dat zij de bedreigingen ontvingen uit Mosul vertrokken zijn, doch zij blijven steken in het herhalen van een versie van de door eerste verzoeker afgelegde verklaringen. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet opheft. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoeker en tweede verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop eerste verzoeker tweede verzoekster inlichtte van de bedreigingen. In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt uiteengezet:

"Zo blijkt uit uw verklaringen dat u rond de middag voor de derde keer bedreigd was, dat u die namiddag uw echtgenote hierover verteld had en diezelfde dag nog Mosul verlaten had (CGVS B. (...) II, pp.16-17). Daarentegen zei uw echtgenote dat u haar één of zelfs twee dagen voor uw vertrek verteld had over de bedreigingen (CGVS S. (...) II, p.14), wat rechtstreeks indruist tegen uw eigen verklaringen."

Ook hier blijven verzoekende partijen, waar zij in het eerste middel van het verzoekschrift stellen dat eerste verzoeker tweede verzoekster over de bedreigingen inlichtte op de dag dat ze Mosul verlieten, steken in het herhalen van de door eerste verzoeker afgelegde verklaringen, zonder evenwel te weerleggen dat deze niet overeenstemmen met de verklaringen die tweede verzoekster hierover aflegde, zodat de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid hiermee niet wordt opgeheven. Waar verzoekende partijen in het kader hiervan in het eerste middel nog wijzen op problemen die zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ondervonden zouden hebben, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarden de tolk goed te begrijpen (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker van 28 februari 2017, p. 2, en stuk 7B, gehoorverslag tweede verzoekster van 28 februari 2017, p. 2). Op het einde van de interviews verklaarden eerste verzoeker en tweede verzoekster alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben en voorts geen opmerkingen te hebben (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag eerste verzoeker van 28 februari 2017, p. 30, en stuk 7B, gehoorverslag tweede verzoekster van 28 februari 2017, p. 25-26). De Raad wijst erop dat indien verzoekende partijen problemen met tolken of taal hebben ondervonden, het hun verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit niets blijkt dat verzoekende partijen dit hebben gedaan.

Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gewezen op de volgende tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster over de vlucht van de moeder van eerste verzoeker uit Mosul:

"U zei immers tot twee maal toe dat uw moeder Mosul verlaten had samen met uw vrouw en de andere kinderen (CGVS B. (...) II, p.20), terwijl uw vrouw uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder niet samen met hen gevlucht was en zelfs helemaal niet meer op bezoek was geweest sinds de val van Mosul (CGVS S. (...) II, p.19 en CGVS I echtgenote, p.9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid paste u uw verklaringen aan en zei u dat uw moeder dan hoogstwaarschijnlijk met iemand anders gevlucht was uit Mosul (CGVS B. (...) II, p.21). Uit uw verklaring dat uw moeder (al dan niet periodiek) bij u inwoonde blijkt dat u voor uw vlucht een zeker contact had met uw moeder. Het is dan ook niet aannemelijk dat u uw verklaringen over uw moeder plots afzwakt tot de loutere stelling dat u eigenlijk geen idee hebt met wie uw moeder dan gevlucht is, waar zij sindsdien verblijft of hoe zij het stelt."

Waar verzoekende partijen in het eerste middel van het verzoekschrift deze tegenstrijdigheid trachten te verklaren door te stellen dat tweede verzoekster gedurende het interview op het CGVS dacht dat er vragen werden gesteld over haar eigen moeder, beperken zij zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de eerste bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, zonder de hierboven aangehaalde vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Daargelaten de vraag of tweede verzoekster daadwerkelijk in de waan verkeerde dat haar vragen gesteld werden over haar eigen

moeder en niet over haar schoonmoeder, blijft hoe dan ook de vaststelling overeind dat zij tijdens het eerste gehoor op het CGVS op de vraag met wie zij vanaf Mosul samen gereisd heeft de naam van haar schoonmoeder niet opgaf (adm. doss., stuk 12B, gehoorverslag tweede verzoekster van 30 maart 2016, p. 9).

De overige in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden worden door verzoekende partijen volledig ongemoeid gelaten en worden, daar zij steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de tweede en de vierde bestreden beslissing nog terecht op dat tweede en vierde verzoekster uiterst vage verklaringen aflegden over de bedreigingen door IS. Verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet, doch laten in het eerste middel van hun verzoekschrift gelden dat zij niets te maken wilden hebben met IS en zich daarom afzijdig hielden en dat ook rekening moet worden gehouden met de traumatische gebeurtenissen die zij moesten ondergaan. Dit kan evenwel hun gebrek aan informatie over de reden van hun vlucht en de opsplitsing van hun gezin niet verklaren. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten hun blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen verzoekende partijen zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen over de bedreigingen van IS die hebben geleid tot hun vlucht en de opsplitsing van hun gezin.

De overige vaststellingen van de bestreden beslissingen worden door verzoekende partijen volledig ongemoeid gelaten en worden, daar zij steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel ten slotte nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met IS, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen in de KAR over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekende partijen in de KAR een hervestingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de KAR op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de KAR geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Hetzelfde geldt voor het eerste semester van 2017. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.”

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 29 november 2018 aangebrachte COI Focus “*Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*” van 14 maart 2018 en de bij dezelfde aanvullende nota aangebrachte COI Focus “*Irak De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht*” van 13 april 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoekende partijen wijzen in het tweede middel op een nieuw conflict tussen Koerdistan en Irak “*dat elk moment kan uitbreken*”. Verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een referendum over de Koerdische regio dat op 25 september 2017 heeft plaatsgevonden en stellen dat er in de nasleep van dit referendum een beangstigende escalatie plaatsvindt waardoor er een nieuw conflict is ontstaan waarbij de Iraakse veiligheidstroepen en milities enerzijds en de Koerdische Peshmerga anderzijds tegenover elkaar staan. In de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 29 november 2018 voegde, wordt gewag gemaakt van dit referendum. Hieruit blijkt dat de KAR in de nasleep van dit referendum in een zware politieke en economische crisis belandde, maar dat het aantal geweldsincidenten en bijgevolg het aantal burgerslachtoffers in de KAR eerder laag bleef (rechtsplegingsdossier, stuk 9, COI Focus “*Irak De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*” van 14 maart 2018, p. 7-9). In de informatie die verzoekende partijen bij het verzoekschrift voegen, wordt dit niet tegengesproken. Ook de informatie die verzoekende partijen voegen bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota leidt niet tot andere inzichten. Wat betreft het door verzoekende partijen voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Irak kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekende partijen, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts is de informatie die verzoekende partijen bijbrengen over de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en de stad Mosul niet relevant, daar *in casu* wordt uitgegaan van een intern vestigingsalternatief in de KAR. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er voor burgers in de KAR actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in het tweede middel nog laten gelden dat de moeder van (eerste) verzoeker, die nog steeds in de KAR verblijft, is moeten vluchten naar haar broer omdat haar tweede echtgenoot gedood werd door de taliban, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slagen zij er niet in de actuele informatie over de veiligheidssituatie in de KAR te weerleggen.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, thans van verzoekende partijen redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de KAR vestigen.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen niet de waarheid hebben verteld over waar zij verbleven hebben voor hun komst naar België. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, laten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit kwam ongemoeid.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen geen zicht wensten te bieden op hun daadwerkelijke recente verblijfplaats(en) in Irak en op de volgende in de eerste bestreden beslissing aangehaalde overwegingen, die *mutatis mutandis* ook opgaan voor de overige verzoekende partijen (zie hiervoor de motieven in de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing), acht ook de Raad een intern vestigingssalternatief voor verzoekende partijen in de KAR redelijk:

“In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat elementen uit uw administratieve dossier en uit die van uw familieleden erop wijzen dat u banden hebt met de regio Zummar en met de Koerdische Autonome Regio (KAR), met name de provincie Dohuk. U en uw familieleden legden immers enkel documenten neer die uitgegeven werden in Zummar of die naar deze plaats verwijzen. Zo werd uw identiteitskaart, evenals die van uw echtgenote en uw zoon Z. (...) in Zummar afgeleverd, respectievelijk in september 2013, in juni 2007 en in november 2013 (CGVS B. (...) I, p.11; CGVS S. (...) I, p.7; CGVS Z. (...) I, p.7). Ook de identiteitskaart van uw schoondochter A. (...) werd in december 2013 afgeleverd in Zummar en er staat op genoteerd dat haar huwelijk met uw zoon in Guz Giran in Zummar werd geregistreerd (CGVS A. (...), p.8-9). Ook uw voedselrantsoenkaart werd in Zummar afgeleverd, op 12 februari 2012 (zie CGVS J. (...), p.5-6; CGVS A. (...), p.9; CGVS S. (...) I, p.8; CGVS B. (...) I, p.11). Uw zoon J. (...) verklaarde dat jullie burgerlijke stand in Zummar gevestigd is en niet in Mosul (CGVS J. (...), p.10). Deze documenten bewijzen niet dat u voor uw vertrek uit Irak in Zummar, provincie Nineva, woonde, maar kunnen hoogstens aantonen dat u en uw familieleden daar waren geregistreerd. Daarentegen stelt het CGVS vast dat u in de KAR, en meer specifiek in de provincie Dohuk, over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarop jullie konden terugvallen. Uw echtgenote, uw dochter K. (...) en uw drie minderjarige zonen werden immers gedurende een jaar en vier maanden afwisselend door de twee broers van uw vrouw in de KAR opgevangen en onderhouden (CGVS S. (...) II, p.9-10; CGVS K. (...), p.3). Uw beide schoonbroers wonen in het dorp Sibindar in de provincie Dohuk, ze hebben elk een veelkoppig gezin en ze baten samen met hun eigen zoons een tegelzaak uit. De ene schoonbroer -M. S. (...) genaamd- heeft zes dochters en drie zonen, uw andere schoonbroer heeft vijf dochters en twee zonen. Beide schoonbroers zorgen daarbij ook nog voor de moeder van uw echtgenote. Deze schoonbroers waren in staat om naast hun uitgebreide gezinssituatie de extra kosten te dragen voor het levensonderhoud van uw echtgenote, uw dochter en uw zonen (CGVS K. (...), p.18). Uw echtgenote vertelde dat M. (...) haar gevraagd had om te verhuizen naar een vluchtelingenkamp in de buurt, waarna zij een kleine maand in het vluchtelingenkamp Faydiya verbleef. Als reden voor hun verblijf in het vluchtelingenkamp gaven uw echtgenote en uw dochter K. (...) aan dat ze zich correct moest laten registreren bij de Koerdische overheid, omdat zij anders illegaal bij uw schoonbroer zouden verblijven. Eens het te koud werd, kon uw familie gewoon opnieuw bij uw schoonbroer M. (...) intrekken, waar zij vervolgens een jaar en drie maanden verbleven (CGVS S. (...) II, p.10; CGVS K. (...), p.18). Uw echtgenote zei dat ze het daar goed stelden en uw dochter K. (...) beschreef dat M. (...) niet echt rijk was maar wel welstellend. Uw echtgenote zei bovendien dat ze zich eventueel wel in de KAR konden vestigen indien u nog in Irak aanwezig was geweest om de praktische zaken te regelen (CGVS S. (...) II, p.11; CGVS K. (...), p.18). Uw zoon J. (...) verklaarde zelf dat hij zijn oom M. (...) in Irak nooit zelf ging bezoeken omdat hij niet graag uitging. Uw zoon zei dat M. (...) wel eens op bezoek kwam in Rashidiya voor een huwelijksfeest of een uitvaartplechtigheid (CGVS J. (...), p.18). Uw zoon Z. (...) zei evenwel dat hij soms voor één, twee of drie maanden op vakantie ging bij zijn ooms in het noorden, waar hij voornamelijk voetbalde in zijn vrije tijd (CGVS Z. (...) I, p.3; CGVS Z. (...) II, p.4). Al deze elementen samengenomen tonen aan dat uw schoonbroers voldoende kapitaalkrachtig én bereid waren om de nodige ondersteuning voor de familie te bieden, en dat jullie een relatief nauw contact onderhielden. Jullie familiale netwerk in de provincie Dohuk strekt zich evenwel nog verder uit dan deze twee schoonbroers en hun gezinnen. Zo woont er nog een zus van uw echtgenote in de buitenwijk Semele bij Dohuk (CGVS J. (...), p.31; CGVS A. (...), p.11; CGVS S. (...) II, pp.3-4). Daarnaast blijkt uit uw eigen verklaringen dat ook uw vier zussen bij hun echtgenoten in Dohuk wonen (CGVS B. (...) I, p.9; CGVS B. (...) II, pp.4-5; zie ook CGVS J. (...), p.11).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en de aanwezigheid van familie in de provincie Dohuk, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de KAR vestigen. Door bij hun op 6 december 2018 ingediende aanvullende nota nog informatie te voegen waaruit blijkt dat zeer veel Irakezen gevlucht zijn naar de KAR, met barre economische omstandigheden tot gevolg, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in de KAR in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen of dat zij aldaar met socio-economische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, verzoekende partijen in de KAR over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens verschillende interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.9. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN